

בשמים. „אחי, בני ערב!“ הוא צעק. „הציוני החליט במקומנו!“

עצמי. „וכיצד תצוד את הנמר שלך? מהו הנשק המיסתורי הזה?“ האלוף הסתכל ברמטכ"ל. הלה ניענע בראשו. הגיעה השעה לגלות. „אנו קור-אים לו קמע.“

„קמע?“ „כן, ראשי תיבות. קליע-מונחה-יעשר. תוצרת המיפעל בבית-לחם. שיפור ניכר לגבי תשעת הדגמים הקודמים. טווח עד 700 קילומטרים, דיוק של 100 מטר במקום הפגיעה. הכוונה היא לחבל במפתיע במר-כני השילטון ולמנוע מראש היערכות רצינית לקרב.“

„אם מותר לי להעיר הערה נוספת.“ אמר בקול שקט. באולם השתרר שקט. „חברי, ראשי האגפים והחילות, קיימו שורה של בירורים פנימיים לליבוך בעיות הביטחון של המדינה. בתום בירורים אלה החלטנו פה אחד כי עריכת מילחמה מונעת מיידית, ברוח התוכנית שהוגשה עלייך אגף המיב-צעים, ומתן סמכות עליונה למטה הכללי להפעיל את סוגי הנשק הנמצאים ברשותו.“

אהוד הפסיק לרגע, כדי שתיקלט מלוא משמעות המילים. „היא הדרך היחידה להצלת המדינה משואה.“ הוא איתנו.“

כאילו נזכר במשהו, הוסיף: „נאבחנו (המשך בעמוד 38)

את השטופרת. „אלוף דיין. נא לקשרני עם הרמטכ"ל.“

***

„מי זה צ'לאח אר-דין הזה?“

ישיבת הממשלה נתקיימה כרגיל, כי קומת-הקרקע של טישן ראשי-הממ-שלה שהיה פעם ארמון הנציב הבריטי ומפקדת מפקחי או"ם. השאלה היה שר-האוצר, שמעון הורן. אהוד, שישב ליד הרמטכ"ל, מסר את הפרטים. שמו האמיתי יוסף עזמי. הוא סורי מחלב, כנראה יש דם כורדי במיש-פחתו. קצין מוכשר. תועמלן מצויין. משוכ-לותרו של צ'לאח ארדין בימי מסע-הצלב. אצלו זה שיגעון לדבר אחד.“

שר-החינוך, יגאל ידן, טיפק כרגיל את הפרטים ההיסטוריים: „מיקרה מעניין. גם צ'לאח ארדין המקורי היה כורדי, וגם שמו היה יוסף.“

„אתה מכיר אותו?“ שאל ראשי-הממ-שלה את האלוף. „כן, נמשתי עימו בשעה שלמדתי כי בית-הספר לשרותי מטה באמריקה. או היה סרן בצבא הסורי...“

התמונה רדפה את אהוד, גבר שחרחר, מצח נמוך ורחב. עיניו כגחלים לוהטות.

נדמה היה לו שאמר בו את כל אשר היה צריך להיאמר. אולם ליתר זהירות הוסיף: „מבחינה זו, ספק אם הסיכויים האחרון-נים הביאו טובה לישראל. אמנם התרחבו גבולות המדינה ונוצר מרחב-הגנה בעל עומק, אולם הצלחות צה"ל בשדה-הקרב המריצו במידה מכרעת את תהליך ההת-קדמות של העולם הערבי, וגרמו לשרשרת תגובות מדיניות אשר הפכו את איחודו של העולם הערבי כולו נגדנו בעתיד הקרוב לוודאי.“

אהוד נח שעה קלה. ירושלים העתיקה הייתה שוטפת שמש חורפית. סה ושם דיני דנו פעמוני הכנסיות הנוצריות. מראה של שלום ורוגע.

„אין בכוחה של מדינת ישראל לעמוד בעת ובעונה אחת במילחמה בשטח חזי-תות. איה-הצלחתנו בעבר לשבור את שני מרכיבי-הכוח הערביים, אזור ארם-נהריים ואזור בקעת-הירדן, גורמת עתה למצב צבאי המהייב אותנו לנפק במילחמת-בוק את אחד משני המרכיבים לפני שהמרכז השני יצליח לגייס ולהפעיל את מלוא כוחו. לצורך זה יעבד אגף המיבצעים את ה-תוכנית למיבצע „אור“ שמטרתו לשבור את הצבא המצרי ולכבוש את אזור-התע-שייה קהיר-אלכסנדריה תוך שלושה שבועות. מתוך הנחה שעיראק לא תתערב תוך תקופה קצרה זו.“

מיבצע זה יוכל להסתיים בתקופה הי-קצרה הקבועה רק אם תינתן למטה הכללי הסמכות להשתמש בנשק הסודי העומד לרשותו.“

התזכיר כולו לא מילא אף עמוד אחד. אהוד חזר ועבר עליו בריפרוף. הכל נאמר. עתה לא נותר אלא לשכנע את הוקנים. חובבים חסרי תקנה. אהוד גאנח והרים